

JANE HARPEROVÁ

PŘEŽIVŠÍ

I NEJHLoubEJI
POHŘBENÁ
TAJEMSTVÍ
SE JEDNOU
VYNORÍ.

OD AUTORKY
BESTSELLERU
SUCHO

HOST

JANE HARPEROVÁ

PŘEŽIVŠÍ

Přeložila
Alžběta Kalinová

BRNO 2023

The Survivors

Copyright © 2020 by Jane Harper

Cover photo from open sources

Translation © Alžběta Kalinová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1928-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1929-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1930-9 (MobiPocket)

VĚNOVÁNO CHARLOTTĚ A TEDOVI

PROLOG

Vypadala — skoro — jako jedna z Přeživších. Stála tam zády k němu a kolem nohou jí šplouchala slaná voda. Pak se pohnula. Jen nepatrně přenesla váhu, nadechla se a vydechla, a i tak to stačilo k tomu, aby celá iluze zmizela dřív, než se plně zformovala.

Stále ještě se soustředila na něco, co on v okolní tmě nedokázal rozeznat. Někde venku se roztránila vlna a jemu se pod nohama rozlila studená voda, která se zpěníla kolem jejích lýtek. Sledoval, jak natahuje ruku dolů a zvedá si lem sukně nad kolena. Ve vzduchu se vznášel příjemný opar a tričko se jí lepilo k zádům a pasu.

Vtom se moře znovu zvedlo a tentokrát měl proud už takovou sílu, že ho strhl o krok blíž k ní. Ona si toho nevšimla. Skláněla hlavu a na šíji se jí zatřpytil stříbrný řetízek, jak se sehnula, aby prozkoumala cosi ve vodě. Když se voda vrátila zpět do moře, zase lem sukně spustila a zvedla ruku, aby si odhrnula na záda vlasy, které jí předtím spadly přes rameno. Ve slaném, vlhkém vzduchu se lepily k sobě. V koutku úst se jí zachytil jeden pramínek. Odhrnula ho a přejela si konečky prstů přes rty.

Ucítil napětí na hrudi i v ramenou.

Jestli to máš udělat...

Ta myšlenka šeptala pod šuměním zvedající se vlny. Silný zpětný proud mu téměř bránil v chůzi. Krátce mu vzdoroval, ale pak udělal další krok.

Teď už ho zaslechla, nebo přinejmenším vycítila jeho blízkost.

Jestli to máš udělat...

Zvedla hlavu. Zprudka se nadechl solí prosyceného vzduchu.

Udělej to teď.

KAPITOLA 1

Kieran doufal, že mu kůže brzy znecitliví. Ledová štiplavost oceánu zpravidla časem ustupovala do poněkud neutrálnějšího pocitu, ale tentokrát mu i s ubíhajícími minutami pořád byla zima. Okolo jeho těla se přelila další vlna a on se zachvěl.

Voda ani není tak studená, přesvědčoval sám sebe. Ne teď, na konci léta, když ještě odpolední slunce hřeje ze všech sil. Pořád má spíš jen husí kůži, než aby mu hrozilo podchlazení. Byl si vědom toho, že osobně popsal i daleko studenější vodu jako „příjemnou“. Ovšem jenom tady, v Tasmánii, kde místní vnímají teplotu moře trochu odlišně.

V Sydney — hlas, který mu promluvil v hlavě, zněl až podezřele jako hlas jeho bratra — jsi nějak vyměkl.

Možná. Ovšem skutečná potíž byla v tom, že místo aby čeřil vlny, zhluboka se nadechoval, okolo uší mu hučela voda a od nejbližší pevniny ho oddělovaly stovky kilometrů vzdouvajícího se moře, tak jen stál bez hnutí tři metry od pláže, po pás ve vodě.

K holé hrudi si tiskl mlékem opilou dcerku, zavinutou v suchém ručníku, jejíž spící očka stínil tenký klobouček. Ve třech měsících už byla Audrey docela těžká. Trochu si ji přechytil, nehleděl na mírné pnutí v ramennou ani na chlad, jímž mu tuhly nohy, dál zíral na horizont a nechal ji spát.

Audrey nebyla jediná, kdo se oddával sladkému snění. Na pláži Kieran viděl svou přítelkyni. Mia ležela na zádech, oblečená, s jednou paží položenou přes oči a nehybnými ústy. Pod hlavou měla srolovaný ručník a dlouhé tmavé vlasy se kolem ní rozprostíraly na písku jako vějíř. Poslední dobou dokázala usnout kdekoli, podobně jako on.

Téměř nikdo jiný venku nebyl. Předtím je minul neznámý páreček bosých milenců držících se za ruce. A už při jejich příchodu se o kus dál potulovala po pláži nějaká žena. Na vrcholu letní sezony převyšoval počet turistů devítisetřicetiletou populaci městečka Evelyn Bay poměrem dvě ku jedné, ale touhle dobou už většina z nich zase odjela za voláním svých skutečných životů zpět na pevninu nebo ještě dál.

„Hej!“

Když Kieran zaslechl známý hlas, otočil se. Ten muž se vynořil na jedné z pěšinek, které vedly od písku k řadě větrem ošlehaných plážových domků. S úsměvem si nadhodil starý ruksak na zádech. U nohou mu zvolna klusal velký pes blíže neurčené rasy, který svou mohutností a huňatou zlatohnědou srstí až nápadně připomínal svého pána.

Kieran vylezl z vody a šel Ashe McDonalda pozdravit na pláž. Pootočil se tak, aby Ash viděl dítě v jeho náručí.

„Páni, to zírám.“ Ash mozolovitým prstem poodhrnul roh ručníku a naklonil se neoholenou tvář k Audrey.

„Co říct — na to, aby byla tvoje, je moc krásná, kámo, ale i tak ti gratuluju,“ prohodil, narovnal se a mrkl na Miu, která se mezitím probírala, vstala a cestou k nim si oklepala ze sukně písek. „Dělám si srandu. Je roztomilá.“

„Díky, Ashi.“ Zatímco Ash líbal Miu na tvář, ta potlačila zívnutí. Pak se sehnula a podrbala psa. „Ahoj, Vandráku.“

Ash kývl na Kieranovy mokré šortky. „Jaká je voda?“
„Docela příjemná.“

„Vracíš se do starejch dobrejch časů, co?“

Kieran se usmál. „Radši bych si šel zaplavat.“

Kieran by si ani nedokázal vzpomenout, kolikrát s Ashem v mládí stávali den po fotbalovém zápase po pás v oceánu a celé hodiny čekali, až ledová voda začne předvádět svá údajná kouzla. Nespočet.

Ash býval jen turista, který se v Evelyn Bay roky zjevoval o letních prázdninách, v patnácti se nicméně stal pevnou součástí zdejšího inventáře, když rozvod rodičů přivedl jeho matku zpět do rodného města.

Kieran o něm tehdy věděl jen to, že pochází z nějakého hornického městečka na západě, kde je život tak drsný, že i jejich místní fotbalový klub hraje na šterku, a ne na trávě. Vzhledem k tomu nejspíš Kierana ani nemělo tolik zaskočit, že ten kluk na trénincích jenom zářil a že Kieran poprvé v životě nevyhrával rychlostní kolečka automaticky, že jeho umístění na žebříčku útočníků se ocitlo v ohrožení a že v kličkování na hřišti, jímž se nad ostatními roky vyvyšoval, najednou získal agresivního soupeře. Několik týdnů zahodil zbytečným vztekem, načež se rozhodl posilovat a trénovat ještě tvrději, jenže když pak narazil na Ashe, který dělal přesně totéž, akorát dostal vztek znovu.

Bylo to zhruba uprostřed sezony, kdy Kieran jednoho dne dorazil na pláž pozdě, vlezl do vody a zjistil, že shodou náhod stojí přímo vedle Ashe. Jelikož nechtěl

odejít jako první, založil si ruce na prsou a upřeně se zahleděl na moře. A tak tam mlčky stáli bok po boku, někde mezi neviditelnou Austrálií ležící na severu a Antarktidou ležící daleko na jih. Před nimi jen nekonečný horizont.

„Tenhle měsíc jsem pokořil víc osobáků než za celej minulej rok v bejvalým klubu.“

Ashův hlas Kierana překvapil. Podíval se na chlapce, který občas byl o fous silnější, o vteřinu rychlejší a o maličko duchapřítomnější než on a jindy zase ne. Když Ash promluvil znovu, nespustil oči z moře.

„Vlastně to bylo celkem fajn.“

Zatraceně. Kieran si v tu chvíli se směsí nevole a rodičího se prozření uvědomil, že ten kluk má pravdu. Vážně to bylo fajn. Kieran nikdy nebyl v lepší formě, než když se honil za tímhle pitomcem. Vtom trenér zapísal a Kieran sledoval, jak se Ash otáčí a brodí se vodou zpět k pláži. Otevřel pusku.

„Hej, počkej na mě.“

Ash počkal. A od té doby už to tak zůstalo.

Ani jeden z nich už nehrál fotbal nijak často, ale i o téměř patnáct let později zůstával Kieran nejmíň stejně ve formě jako tehdy, a jelikož se živil jako sportovní fyzioterapeut, právě on teď mladé lidi povzbuzoval, aby stáli v ledově studené slané vodě. I Ash vypadá pořád stejně, pomyslel si Kieran. Díky práci zahradního architekta, která zahrnovala i nošení pytlů s hlínou a kácení stromů, získal pěkně vyrýsované svaly.

„Kdys dorazil?“ zeptal se Ash a položil batoh na zem. Kieran zaslechl, jak v něm zacinkalo zahradní náradí.

„Před pár hodinama.“

Kieran s Miou zůstali v domě jeho rodičů jen tak dlouho, jak to bylo slušné, a pak se omluvili a vyrazili na čerstvý vzduch. Z místa, kde Kieran stál, pořád dohlédl na jejich zadní verandu. Jejich pozemek dělil od pláže jen bíle natřený dřevěný plot. S pocitem mírné klaustrofobie ho napadlo, že by se možná měli už vrátit.

„Jak je na tom tvůj táta?“ zeptal se Ash. „Už pár tejdů jsem ho nepotkal.“

„Nic moc.“ Kieran si říkal, jestli to bude muset nějak dovysvětlit, ale Ash začal samozřejmě hned přikyvovat. Na místě jako Evelyn Bay o sobě všichni vědí všechno. Nejspíš lépe než sám Kieran. Osobně se s otcem neseťkal už víc než rok a půl, kdy na tom byl Brian naposledy natolik dobře, aby zvládl let do Sydney. I tehdy už byl dost zmatený a Kieranova matka Verity strávila velkou část návštěvy tím, že manželovi vše trpělivě vysvětlovala. Když se pak před třemi měsíci narodila Audrey, Verity se přiletěla se svou první vnučkou seznámit sama.

Ovšem i přes jednoznačné varovné signály byl Kieran v šoku, když přijeli a setkali se s prázdnou schránkou, kterou kdysi obýval Brian Elliott. Kieran upřímně nevěděl, jestli se otcův stav zhoršil tak rychle, nebo jestli si sám celou tu dobu nechtěl přiznat pravdu. Tak či tak už ho demence pevně svírala ve svých spárech. Dokonce i lékaři se pozastavovali nad tím, jak špatné karty mu osud rozdal.

„Kdy se stěhují?“ zeptal se Ash a ohlédl se na dům jeho rodičů.

„Za pár tejdů.“ Dům s pečovatelskou službou v Hobartu už čekal. „Říkali jsme si, že mámě by se určitě hodila pomoc s vyklízením.“

„A co bude dělat ona? Ta tam bydlet nebude, nebo jo?“
„Ne.“ Kieran si představil Verity, která ve svých čtyřiašedesáti vypadala nejmíň o deset let mladší a pořád téměř každý den chodila běhat nebo jezdila na kole.
„Našla si malej byt poblíž.“

„Aha. Tak to...“ Ash si přeje jazykem po zubech, zatímco hledal správná slova. „Tak to bude mít praktický.“

„To jo.“ Kieran v to upřímně doufal, jelikož se vážně obával, že Verity bude nový domov naprosto nesnášet.

Ash se na chvíli zamyslel. „Poslyš, vyříd' Verity, aby mi dala vědět, než dá dům na prodej. Upravím jí zahradu. Zadarmo samozřejmě.“

„Vážně? Díky, brácho.“

„Za nic. Celá ta situace je na hovno.“

Bylo to na hovno. Kieran si to plně uvědomoval. Měl přijet domů dřív.

„Jak dlouho jsi tu vlastně už nebyl?“ zeptal se Ash, jako by mu četl myšlenky.

„Dva roky?“

„Já bych řekl, že dýl,“ poznamenal Ash a Mia také zavrtěla hlavou.

„Už skoro tři,“ opravila ho a obrátila se k Ashovi. „Jak se má Olivia? Psala jsem jí mail, že tu tenhle týden budeme.“

„Olivia se má fajn. Rozhodně vás chce vidět,“ odpověděl Ash a sáhl pro telefon. „Zjistím, jestli není doma teď, bydlí přímo tamhle. Na Starý rybárně,“ dodal a kývl směrem k řadě plážových domů, táhnoucí se dál od moře.

„Vážně?“ Kieran jako by ten nízký bungalov nedaleko od domu jeho rodičů viděl před očima. Název Stará

rybárna zněl poněkud příliš poeticky, jelikož stejně jako u drtivé většiny ostatních domů ve městě — dokonce i spousty těch novějších — i u tohohle bil do očí architektonický styl šedesátých let. „Jak dlouho už si to tam pronajímá?“

„Zhruba rok a půl. V podstatě od doby, co se vrátila.“

Zatímco Ash vytočil číslo své přítelkyně, Kieran si zkusil představit, jak bude asi Olivia Birchová vypadat ve třiceti. Pořádně se s ní nepotkal už — snažil se přijít na to, jak dlouho — roky, protože ji v duchu pořád viděl jako osmnáctiletou.

Pyšnila se takovou vysokou pružnou postavou a držení těla, které dospělí popisovali jako „atletické“ a mladí kluci jako „sexy“. Na pláži se vyskytovala pravidelně. Vlnité hnědé vlasy nosila ve vysokém culíku, který si vždycky netrpělivě přehazovala přes rameno, když se zapínala do neoprenu. Jistě zůstala stejně vysoká a pravděpodobně i krásná. Dívky, které se narodí s takovým tělem a tváří, si svůj vzhled většinou dokážou zachovat.

Ash chvíli držel telefon u ucha, ale pak zavěsil a trochu se na obrazovku zamračil. A potom ke Kieranovu překvapení zvedl hlavu a zavolal do dálky.

„Hej! Bronte!“

Ta mladá žena mezitím přestala lelkovat a zrovna se krčila na samém okraji moře a mířila foťákem na cosi v písku. Když na ni Ash zavolal, zvedla hlavu a vstala. Sukně jí vlála v mořském vánku.

„To je Livina spolubydlící,“ vysvětlil Ash Kieranovi a Mie, načež ukázal na Rybárnu a znovu zakřičel: „Je Olivia doma?“

Ta dívka — Bronte, spojil si Kieran — zavrtěla hlavou dost významně, aby to bylo jasné i na dálku. *Ne*. To slovo spíš viděli, než slyšeli, protože ho dřív odnesl vítr.

Ash si dal dlaně okolo úst. „Kde je?“

Pokrčení ramen. *Nevím*.

„Aha, jasně,“ zabručel Ash a zamračil se na telefon o něco víc. „Tak nic. Ale dneska večer pracuje, tak můžeme všichni zajít na drink a pozdravíte se s ní tam.“

„Liv pořád ještě dělá v Písečném příboji?“ Mia se snažila skrýt překvapení, neúspěšně.

„Jo,“ odpověděl Ash. „Aspoň zatím. Tak v kolik se večer sejdem? Kolem osmý?“

„Já nevím, brácho,“ cukal se Kieran a ukázal na Audrey v ručniku, která se mezitím pod slunečním kloboučkem probudila. „Máme malou, takže...“

„A od čeho má babičku?“ pokrčil Ash rameny a už psal zprávu. „Dám Liv vědět, že dorazíte. A vezmu taky Seana.“

Kieran s Miou si vyměnili jediný pohled, během něhož mezi nimi proběhla tichá konverzace, která vyústila v téměř nezmatelné přikývnutí na obou stranách. Půjdou oba.

„A je to,“ řekl Ash, jakmile zprávu odeslal. Pak zvedl batoh a přehodil si ho zase přes rameno. „Už se budu muset vrátit do práce. Uvidíme se pozdějc.“ S tím se naklonil nad Audrey. „Ale s tebou ne, malá. Ty si budeš chvíli užívat s babičkou.“

Audrey k němu otočila hlavičku, když vtom zadul vítr a odnesl jí klobouček. Kieran i Ash se po něm vrhli, ale ještě než se pohnuli, už byl v polovině pláže. Ash si znovu přiložil dlaně ke rtům.

„Bronte!“

Teď už dívka stála po kolena ve vodě a prohlížela si dlouhou řasu, kterou držela v ruce. Její plátěná taška odpočívala v bezpečí na písku. Když Ashe zaslechla, opět zvedla hlavu, netrpělivě a shovívavě zároveň.

Co zas?

Všimla si Audreyina malého kloboučku, letícího těsně na hranici příboje, řasu pustila a rozběhla se za ním. Jednou rukou si zvedla sukni a šplouchala vodou. Bílá pěna jí šuměla kolem nohou. Už klobouček skoro měla, když se znovu zvedl vítr a odvanul ho do výšky a dál na moře, mimo dosah.

Kieran sledoval, jak se Bronte zastavuje. Poznala ztracený případ, když ho viděla. Zase pustila lem sukne, který zůstal těsně nad vodou, přejela si dlaní zezadu po šíji, nadzvedla závoj hustých plavých vlasů a dívala se, jak klobouček pluje v dál.

„Na co čekáš?“ křenil se Ash. „Tak plavej!“

Bronte se zasmála a zavolala na něj cosi, co znělo jako: *Plav si za ním sám.*

„Nebud' tak zatraceně sobecká, Bronte. Ty už jsi napůl ve vodě.“

Bronte nechala vlasy spadnout zpět na záda a ukázala mu prostředníček.

Ash se zasmál a otočil se, když vtom mu zapípal mobil v ruce. Podíval se na něj, ale nic neřekl.

Kieran se zahleděl za kloboučkem, který se mezi vlnami až nepříjemně podobal plavci.

„Nedá se nic dělat,“ zhodnotila situaci Mia a natáhla se pro Audrey. „Myslím, že je pryč, zlatíčko. Je mi líto.“

Audrey zcela nezaujatě zvedla baculatou ručičku, popadla mamínčin stříbrný řetízek a začala jím cukat, zatímco ostatní stáli na pláži a pozorovali, jak klobouček zmizel pod hladinou poprvé, podruhé a pak ho moře spolkl nadobro.

KAPITOLA 2

Písečný příboj vypadal úplně stejně jako před třemi lety. Nebo i deseti lety. Celou jednu stěnu budovy, obloženou šindelem, zdobila kontura obří langusty, vytvořená výlučně ze sluncem vybělených mušlí přilepených ke zdi. Namalovaný nápis u vchodu hlásal: *Čerstvé ryby přímo odtamtud*, doplněný o nerovnou šipku, jež ukazovala na oceán rozprostírající se co by kamenem dohodil od venkovní terasy.

Kieran a Mia zapnutí do bund, které v Sydney prakticky nemuseli vytáhnout ze skříně, přešli přes Beach Road, aniž se obtěžovali rozhlížet. Hlavní ulice městečka Evelyn Bay měla auru města duchů, kterou si Kieran odjakživa spojoval s koncem léta. Parkovací místa, uprostřed letní sezony natolik vyhledávaná, že se o ně řidiči mezi sebou doslova hádali, nyní zela prázdnotou. Každý obchod včetně supermarketu už měl po zavíračce a pusté výlohy naznačovaly, že nejedna prodejna zavřela na dobu mimo sezonu nadobro.

Očividně tomu tak ale nebyvalo odjakživa. Městečko Evelyn Bay se nacházelo mezi mořem a prastarými lesy a v době, kdy byli Kieranovi rodiče v jeho věku, ještě bohatlo z lesnického a rybářského průmyslu. Nová generace už ale v létě řídila lodě na pozorování delfínů a v zimě brala jakoukoli práci a přivýdělek. Nebo se z města stěhovala pryč.

V Písečném příboji bylo plno, což v danou večerní hodinu znamenalo, že u půl tuctu stolů seděla hrstka lidí. Když vešli, nikdo nevěnoval Kieranovi žádnou pozornost. Ostatně to ani nečekal. Dvanáct let je dlouhá doba pro každého a těch pár lidí, co cítili neodolatelnou potřebu si do něj rýpnout, už tak povětšinou učinilo. Přesto se mu mírně ulevilo.

Venku na terase popíjelo pár kluků, které Kieran ani nepoznal a kteří předstírali, že jim za soumraku není v tričkách s krátkým rukávem zima. Kieran byl rád, že Ash už jim zabral stůl vzadu. V jedné ruce držel pivo, ve druhé telefon, ale když si všiml, že dorazili, obojí odložil na oloupanou stolní desku.

„Takže Verity si vzala hlídací směnu, co? To je dobře.“

Kieran přikývl. Jeho máma se Audrey bez jediného protestu ujala. Jednoduše odnesla několik napůl plných stěhovacích krabic a usadila se na gauč s manželem a vnučkou, připravená na dlouhý večer mlčenlivé, vysoce závislé společnosti. Kieran s Miou si vyměnili provinilý pohled a zůstali na chodbě, kde si obouvali boty a tak dlouho se ujišťovali, že mají mobily, až se Verity z gauče zase zvedla a osobně je vyprovodila ze dveří. Když konečně vyšli ven na večerní vzduch, akorát zvedla oči v sloup.

Ashovi zavibroval telefon na stole. Podíval se na obrazovku. „Sean už je na cestě. Musel ještě něco spravit na lodi.“

„Něco vážného?“

„Nejspíš ne, myslím, že je prostě jen moc pečlivej,“ odověděl Ash a usrkl piva. „Dokonce i Liv říkala, že...“

„Copak jsem říkala?“ U stolu se zjevila servírka s bločkem a propiskou v ruce v nezaměnitelné uniformě restaurace Písečný příboj — oranžové sukni a oranžovém tričku. Ani nečekala, co jí Ash odpoví. Místo toho rovnou obešla stůl. „Můj bože, Mio, ahoj!“

Olivia Birchová otevřela náruč Mie, která už vstávala ze židle. Objaly se, načež se od sebe odtáhly a důkladně si jedna druhou prohlédly.

Kieran to odhadoval správně. I po víc než deseti letech od střední školy, i v křiklavě oranžové uniformě a po polovině směny s už napůl spadlým drdolem hustých zvlněných vlasů zůstávala Olivia dle jakýchkoli objektivních měřítek stále tou nejkrásnější ženou v místnosti.

„Ahoj, Kierane,“ pozdravila ho přes rameno jeho partnerky.

„Ahoj, Liv.“

Zdálo se, jako by chtěla dodat ještě něco dalšího, ale potom jednoduše pustila Miu a otevřela bloček. „Takže co si dáte k pití?“

„Moc děkujeme za ten obleček, cos poslala pro Audrey, Liv,“ řekla Mia, když se Olivia vrátila i s táčem. „Udělal jsem jí v něm fotku.“

Vytáhla telefon, Olivia odložila táč a podívala se.

„Bože, ta je sladoučká. Kde ji vůbec máte? U Verity?“

„Tam,“ přikývla Mia. „Ale budeme tady celý týden, tak ji sem později vezmu.“

„Bezva. Nebo se zastavte u mě, kdykoli. Máte to ke mně jenom kousek.“

„Já vím, Ash říkal. Vlastně jsme se už tak trochu seznámili s tvou spolubydlící.“

„S Bronte?“

Olivia se ohlédla na druhý konec místnosti a Kieran si poprvé všiml dívky z pláže, která na sobě momentálně také měla oranžové tričko a sukni. Byla mladší, než původně myslel, mohlo jí být tak jednadvacet, možná dvaadvacet. Menší, s pohlednou kulatou tváří a velikýma očima, díky nimž vypadala úplně jako panenka. Teď už měla vlasy sčesané a Kieran si všiml, že to, co na pláži považoval za tmavou blond, je ve skutečnosti složitá kombinace několika různých odstínů, s nímž se běžně setkával na ulicích Sydney, ovšem která v místních podmínkách působila exoticky a luxusně.

Bronte právě nesla sklenku červeného k rohovému stolu, kde seděl osamělý muž zírající do obrazovky notebooku. Když pokládala skleničku na kartonový podtácek, řekla mu něco, co Kieran nezaslechl, a ten muž se trochu nuceně usmál. Pak se opřel do židle, protáhl si ramena a pořádně se napil vína, načež v hraném znechucení předstíral, že se chystá zbytek obsahu sklenky vylít na klávesnici počítače, a oba se zasmáli. Potom se Bronte zase otočila, muž skleničku opatrně položil a díval se přes hranu obrazovky za Bronte, jak mizí mezi stoly.

„Není místní, nebo jo?“ zeptal se Kieran.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Olivia. „Přijela na léto.“

Bronte se jako na zavolanou ohlédla k Olivii a vzápětí si všimla i Kierana a Mii. Usmála se na pozdrav, načež zvedla prst v gestu značícím *počkejte okamžik*. Zmizela ve dveřích s nápisem „Pouze pro zaměstnance“ a za pár vteřin se znovu objevila s ošoupanou kartonovou krabicí, nadepsanou „Ztráty a nálezy“.

„Stejně nenajdete, já vím,“ prohodila směrem k nim cestou ke stolu. „Ale třeba něco vyberete a nebudete muset kupovat nové.“

S tím podala krabici Mie. Kieran uvnitř zahlédl hromadu kloboučků všemožných velikostí i barev, některé skoro úplně nové.

„V jednu chvíli jich tu lidi zapomínali tak pět denně, takže jestli najdete nějaké, co by vašemu dítěti padl, klidně si ho nechte,“ ujistila je Bronte a zvedla malý žlutý květinový klobouček, na kterém dokonce ještě visela cenovka. „Beztak se pro ně už nikdo nevrátí.“

„Mockrát děkujeme,“ řekla Mia, představila sebe i Kierana a začala se krabicí prohrabovat. „To je od vás moc hezký.“

„Špatný svědomí?“ zazubil se Ash a přihnul si piva. „Co, Bronte? To je to nejmenší, cos mohla udělat, potom cos nás předtím tak zklamala.“

„Jdi se bodnout. Voda byla ledová,“ zasmála se Bronte, ale pod tíhou Olivina chladného pohledu ztichla a hned začala vyprávět — jak byla na pláži a hleděla si svého, jak tam byli i Kieran s Miou a jak pak dorazil Ash —, přičemž si celou dobu pohrávala s květinovým kloboučkem. Převyprávěná zněla celá ta událost trochu zvláště.

„Aha,“ zhodnotila lakonicky Olivia, když Bronte skončila.

Bronte se sotva nadechla a už se dívala na Kierana. „Takže Verity je vaše máma, mám pravdu? Je hrozně milá. Před pár tejdnama vystěhovala kůlnu a dala mi nějaké drát na takový malý sošky, který dělám. Nakonec jsem jí začala pomáhat a ona mi za to dovolila, abych si odnesla pár užitečnějších drobností.“

„Umělkyně?“ zeptal se Kieran.

„Jo. Vlastně...“ zarazila se Bronte, když Olivia, která se opírala o Ashovu židli, přešlápla. „Teprve umění studuju. Na univerzitě v Canbeře.“

„To zní skvěle. Na jaký umění se specializujete?“

„Tak nějak na všechno, ještě jsem se nerozhodla, na co se zaměřit. Ale tenhle semestr chci vytvořit takovou rozsáhlou sérii o pobřeží, tak jsem si říkala, že tohle by mohlo být dobrý místo, kde se...“ ukázala rukou kolem sebe, „...takříkajíc nechat inspirovat.“

Dokonce i Kieran si tentokrát v Olivii jinak neutrálním výrazu všiml záblesku nějaké jiné emoce. Bronte rozpačitě zamrkala. Zachránilo ji volání z kuchyně. Aniž se obtěžovala skrývat úlevu, odběhla pryč.

Olivia probodla Ashe ostrým pohledem, kterým reagovala na něco, co Kieranovi uniklo. „Co je?“ zavrčela.

Ash zvedl oči. „Nic.“

„Nic jsem jí neřekla.“

„Neřekl jsem, že jo, Liv.“

Když Olivia dál mlčela, Ash zvedl ruku a přitáhl si ji blíž.

„No tak, copak na ní vážně tolik záleží?“ usmál se na ni tak, že mu úsměv oplatila. „Nenech se tím tak vytáčet.“

„No jo, já vím,“ pokrčila rameny Olivia, teď už taky trochu na rozpacích. Pak se obrátila ke Kieranovi a Mie. „Ale fakt je pořád jenom studentka. Stejně jako já. A jestli se jí to nelíbí, tak může říct, že je servírka. Stejně jako já. Ale není to o nic větší umělkyně, než já jsem územní plánovač. Což už samozřejmě nejsem. Jen si prostě myslím, že je neupřímný chodit kolem a rozhlašovat něco, co není pravda.“

Mia chápatě přikývla, odložila na stůl několik kloboučků a odsunula krabici stranou. „Vážně nikde v okolí není nic, co by se víc blížilo tvému oboru, Liv?“

„Vážně moc ne. U té firmy v Melbourne jsem se specializovala na územní členění čtvrtí s dvanácti a více patrovými budovami a po těch je tady naprosto nulová poptávka, ale...“

V tom má pravdu, napadlo Kierana. Nejvyšší budovou v Evelyn Bay bylo někdejší Kapitánské sídlo ve staré koloniální čtvrti — památkově chráněný dům z pískovce a nyní hotel, který měl i nadzemní podlaží.

„...ale věděla jsem, že to tak bude,“ dokončila větu Olivia. „Když mi došlo, že se budu muset odstěhovat zase zpátky, zapsala jsem se aspoň na dálkovéj magisterskej program, abych si udržela trochu přehled, kdyby to někdy k něčemu bylo.“

Neznělo to zrovna optimisticky.

„A jak se vůbec poslední dobou mámě vede?“ zeptala se Mia.

Olivia pokrčila rameny. „Dobře. Má se fajn. Je ráda, že jsem zpátky. Chtěla by, abych bydlela doma s ní, ale to ani náhodou. Do pěti minut bych zešílela. Ačkoli...“ Bronte právě utírala venkovní stoly a vlasy jí ve větru vlály všude kolem. Olivia se ve snaze pozvednout všeobecnou náladu usmála. „Je to jako z bláta do louže.“

Mia se zasmála. „To je vážně tak hrozná?“

„Upřímně řečeno, vlastně ani ne. Jenom je prostě...“ Olivia se zadívala ven, kde se dva z těch mladíků, co se venku klepali zimou v tričkách, pokoušeli navázat s Bronte hovor. Ta se jen usmívala a dál otírala stoly. „...strašně *mladá*. Třeba ani nevěděla, že si člověk musí

objednat sběrný kontejner. Pořád vyhazovala veškerý odpad z toho uměleckého tvoření ven k popelnicím a upřímně čekala, že jednoduše zmizí. Jako by..“

Když ji Ash objal kolem pasu, zmlkla.

„Brzo bude pryč,“ uklidnil ji. „Jak dlouho ještě? Tři tejdny?“

„Dva tejdny a pět dní.“

„No vidíš. Tak se soustřeď na cílovou pásku,“ usmál se. „Ani nemrkneš a už zas budeš moct po domě chodit nahá. Budeš nadšená.“

„Budu nadšená, až z ní nebudu muset tahat podíl za všechny ty účty, co mi dluží. A hele,“ řekla Olivia a ohlédla se. „Vydržte chvíli, jen to vyřídím.“

Chlapci v tričku konečně uznali porážku a s lehce namodralými pažemi přišli dovnitř zaplatit. Kieran se zájmem pozoroval, jak se Ash celou dobu dívá za Olivíí, která zamířila ke kase. Ještě nikdy ji a Ashe jako pár nezažil. Nevypadali vedle sebe úplně tak, jak by si představoval, ale vlastně si je spolu ani nikdy nepředstavoval. Zato Ash téměř jistě ano. Kierana by překvapilo, kdyby na Liv Birchovou v určité chvíli nemyslela většina kluků z města.

Když se natáhl pro drink, ucítil to dřív, než to uviděl. Takový ten pocit, že se na vás někdo upřeně dívá. Nepohnul hlavou. Místo toho pomalu přešel pohledem po místnosti. Trvalo mu zhruba vteřinu, než zdroj toho pocitu našel. Nepříjemná předtucha se naplnila.

Ten kluk — dnes už spíš muž — stál v okénku z kuchyně. Měl široká ramena, na sobě umaštěnou zástěru a ve tváři výraz, který v Kieranovi budil touhu být kdekoli jinde, jen ne tady.

Z jeho postoje a postavy by člověk soudil, že mu může být něco kolem pětadvaceti, ale Kieran dobře věděl, že je mu teprve devatenáct. Na prsou měl i jmenovku, příliš malou, než aby ji Kieran mohl na dálku přečíst, ale to stejně nepotřeboval. Byl to Liam Gilroy.

Kieran se nadechl, pak ještě jednou a potom se přinutil k očnímu kontaktu. Liam začal ihned předstírat, že se dívá kamsi za něj, načež se otočil zpátky ke grilu. Kieran čekal, že se mu uleví, ale marně. Věděl, že mu nehrozí žádné skutečné potíže — jako vždycky —, ale najednou mu atmosféra v restauraci připadala dusivá. Podíval se, jestli si toho všimla Mia, ovšem ta se právě soustředěně snažila utrhnout uvolněnou nitku na jednom kloboučku, aniž by rozpárala ostatní stehy. Kieran vstal, trochu příliš rychle, takže jeho židle zavržala o podlahu.

„Hned jsem zpátky.“

Ash i Mia hned zvedli hlavu. Oba měli v očích stejný pohled. *Nenechávej mě tu*, prosili. V širší společnosti spolu Ash s Miou vycházeli bez potíží, ale Kieran věděl, že jakmile spolu zůstanou sami, nemají si moc co říct. Jenže se nedalo nic dělat.

Otočil se k jejich poněkud zamrzlým úsměvům zády a vydal se k záchodům. Nikdo jiný tam nebyl, ocitl se v tichu. Zrcadla zavěšená nad umyvadly byla trochu špinavá a v neúprosném umělém světle v nich vypadal o něco starší než na svých třicet let. Poslední dobou byl neustále unavený. Nedostatek spánku, kterým trpěl od chvíle, kdy se Audrey narodila, na něj brutálně doléhal. Pomalu si umyl ruce a přemýšlel, jestli by mohli s Miou nějak ve slušnosti odejít ještě předtím, než dorazí Sean.

Nejspíš ano. S Seanem ho pojilo tak dlouhé přátelství, že by mu to nejspíš prošlo. Ale zároveň z toho neměl úplně dobrý pocit.

Mia tomu nerozuměla.

„Přátelství mezi chlapama je tak divný, vždyť spolu sotva komunikujete,“ poznamenala během balení před odjezdem.

„Ale jo, komunikujeme. Vidím se s nima pokaždý, když přijedu.“

„Ale co mezi tím? Nikdy si nevoláte.“

To byl fakt. O tom, že se Ash dal dohromady s Olivíí, se Kieran dozvěděl od Mii, které to napsala Olivia v jednom ze tří e-mailů, co si každoročně vyměňovaly.

„No jo,“ připustil. „Ale funguje nám to.“

To byl taky fakt. Kieran si tím byl naprosto jistý. Částečně proto, že když už se oni tři viděli, opravdu dokázali navázat tam, kde skončili. Ale hlavně z toho důvodu, že pokud by se jejich pouto mělo rozpadnout, stalo by se tak před dvanácti lety. Kieran zavřel kohoutek a odvrátil pohled od svého odrazu v zrcadle. Jestli jejich přátelství dokázalo přežít tohle — ty skutečně temné dny plné obviňování a zúčtování —, rozhodně přežije i pár let sporadického esemeskování.

Kieran si osušil ruce, zkontroloval telefon, a protože to už nedokázal dál odkládat, konečně zase otevřel dveře. Sotva vyšel do úzké chodby, která oddělovala toalety od jídelny, dolehl k němu z kuchyně známý hlas. Slova sice tlumilo hučení větráku, přesto zněla tak jasně, že Kierana přimrazila na místě. Ztuhl a ani se nehnul. Za ty roky se už naučil instinktivně rozpoznat, když se mluvilo o něm.

„Kdybych o tom rozhodoval já, nesměl by sem ani vkročit,“ supěl Liam vztekle.

Následoval zdvořilý dívčí smích. „Akorát že my dva tady nerozhodujeme vůbec o ničem.“ To byla Bronte. Teď už její hlas Kieran poznal. „A vůbec, přijde mi v pohodě.“

„Jak bys to ty mohla vědět?“

Brontein hlas zněl zaskočeně. „No, vlastně nijak...“

„Nic o něm nevíš.“

„Ne. Nejspíš ne. Prostě jenom...“

„Co?“

„Prostě jenom nechápu, proč jsi na něj tak vysazenej, to je celý.“

„Ne?“

Kieran si uvědomil, že tají dech. Vydechl. To, co mělo přijít, nebylo nijak překvapivé.

„To je fuk,“ odsekl Liam zatvrzele. „Ale já to vidím tak, že když někoho zabiješ, zasloužíš si všechny sračky, který se na tebe sesypou.“

Štěstí — a možná taky ne —, že když se Kieran znovu vynořil ze záchodů do zářivě osvětlené jídelny, u stolu už seděl i Sean. Jinak by Kieran popadl Miu za ruku, rychle se rozloučil s Ashem a odešel. Takový postup stále ještě zvažoval, když se Sean zvedl a s širokým líným úsměvem na tváři ho přivítal.

„Rád tě zas vidím, brácho. Promiň, že jdu pozdě, víš, jaký to bejvá na začátku sezony,“ vysvětlil Sean, dotáhl si židli vedle Kierana a i Kieran si po chvilce znovu sedl. „Jsem rád, že jste ještě tady. Myslel jsem, že čerství rodiče jsou touhle noční dobou už mimo.“

„No jo.“ Kieran ucítil, že se na něj Mia pozorně zadívala. Trochu si odkašlal a pokusil se rozpomenout, jak běžně zní jeho hlas. „Většinou jsme, ale...“

„Nech mě hádat. Ale Ash vás donutil, abyste dorazili tak jako tak,“ pokýval zkušeně hlavou Sean a zvedl dlaň. „Není třeba vysvětlovat.“

Tentokrát se Kieran usmál upřímně. „Ale chtěli jsme se vidět i s tebou, brácho.“

Myslel to vážně. Kieran si neuměl vzpomenout na dobu, kdy se Seanem nebyli přátelé. Sean tu pro něj byl odjakživa. Měl fotky, na kterých spolu slavili své první narozeniny, a v jedné z jeho nejstarších vzpomínek spolu trávili odpoledne na pláži — rodiče si povídali a oni kopali díry do písku a cákali po sobě vodu.

Sean vyrostl z tichého, vyzáblého, volnomyšlenkářského kluka v přemýšlivého, vysokého, ekologicky smýšlejícího muže, který byl nejšťastnější na vodě, když mohl hledět na obzor z paluby lodě, pohupující se na vlnách. Vlasy měl pořád ještě tak krátké, že je stačilo jednou prohrábnout prsty a byly suché, a neustále vypadal tak, jako by teprve před chvílí vylezl z moře a hodil na sebe cokoli, co bylo zrovna po ruce.

Nezůstal sice tak docela stejným člověkem, kterým býval v dobách, na něž Kieran vzpomínal jednoduše jako na *předtím*, ale to nikdo z nich. Mia, Ash, Olivia, Oli-viina matka, Kieranovi vlastní rodiče. Liam. Samozřejmě i sám Kieran. Nikdo z té bouře nevyvázl bez šrámů.

Kieran se ohlédl do kuchyně. Aspoň už neviděl Liama ve výdejním okénku. Opřel se do židle a snažil se uvolnit.

„Tak hele, já nikoho k ničemu nenutil,“ bránil se zrovna Ash. „Tvoje tvrzení mě za Kierana uráží. Přišli sem s Miou zcela dobrovolně, z vlastní svobodný vůle.“

Zatímco mluvil, zadíval se na Bronte, která postávala u baru, a dal jí gestem najevo, aby přinesla další rundu. Bronte ukázala palec nahoru a Ash na ni mrkl. Pak se očima zastavila u Kierana, který se pokusil odhadnout její reakci na rozhovor, jež předtím vedla s Liamem v kuchyni. Zvědavost? Pohrdání? Uhnula pohledem dřív, než se stačil rozhodnout.

„Já ale přece ani nic jinýho netvrdím,“ usmíval se Sean a ukázal na Ashe. „Ale je s podivem, jak často se svobodná vůle ostatních přesně shoduje s tím, co chceš ty, kámo,“ dodal a zazubil se na Kierana, který měl potíže se soustředit. „Doma to tak chodí v jednom kuse.“

Kierana nenapadlo, co na to říct, a byl rád, když zareagovala Mia.

„A kde teď vlastně vy dva bydlíte?“ zeptala se. „Pořád u mariny?“

Ash přikývl. „Jo, pořád tam. Na tom domě je pár věcí, co by potřebovaly opravit, ale oběma nám to tam vyhovuje kvůli práci.“

Kieran si představil prostorný plážový dům, který si Ash se Seanem pronajímali přinejmenším posledních šest let. Odjakživa byl v dost havarijním stavu, ale stál na ideálním místě, a navíc se do něj stěhovali z menšího a daleko rozpadlejšího domu, takže si vlastně polepšili.

Mia se obrátila k Seanovi. „A jak jdou obchody? Odpoledne jsme tě viděli na vodě. Nebo aspoň tvoji loď.“

Potom co se s nimi Ash odpoledne na pláži rozloučil, Kieran s Miou se na sebe podívali a pak se ohlédli k domu Kieranových rodičů, kde věděli, že na ně čeká hora stěhovacích krabic.

„Nejspíš bychom se už měli vrátit,“ povzdechla si pak Mia.

Kieran se podíval na svou malou dcerku a řekl: „Anebo bychom to tu mohli Audrey trochu ukázat. Je v Evelyn Bay poprvé.“

„Kam bys chtěl jít?“

„Třeba na vyhlídku?“

„Nechám to na tobě,“ pokrčila rameny Mia. „To ty ji budeš muset vynést nahoru po tý pěšině, co vede na útes.“

„Bez obav.“ Kieran si natáhl tričko, oklepal z nosítka písek a připnul si ho. „To bude hračka.“

Ve skutečnosti byla s tou váhou navíc cesta po klikaté vyšlapané pěšině vedoucí z města nahoru náročnější, než pamatoval. V polovině minuli zadní branku na místní hřbitov. Za ní se pěšina zúžila a začala být strmější. Kieran byl rád, když se vyškrábal na vrchol. Před dvanácti lety byla někdejší velrybářská vyhlídka v podstatě jen plochou mýtinou s jedinou zašlou cedulí, která — jak si vzpomínal — naznačovala něco v tom smyslu, že možná není úplně nejmoudřejší lézt kolem po útesech, ale co už, žij a nech žít.

Dnes se z vyhlídky stal malý formální prostor ohraničený pletivem a širokým dřevěným zábradlím ve výšce pasu. A hned vedle elegantních laminátových cedulí s informacemi o migračních trasách a zvycích velryb a hnízdištích rybáků chocholatých stálo dokonale čitelné varování, že za lezení po útesech hrozí pokuta ve výši pěti set dolarů, vymahatelná na základě místní vyhlášky, odstavce D, dodatku 16.1.

Nahoře nikdo jiný nebyl. Kieran si sedl vedle Mii na lavičku, kterou tam taky nainstalovali teprve před pár lety, a zatímco jim vítr čechral vlasy, zadíval se na moře. Voda, která na sebe dokázala vzít tisíc blyštivých odstínů barev, vypadala dnes odpoledne jako zvlněná šedo-zelená pláň. A o kus dál, za skalisky, se jemně nakláněl zakotvený katamarán. Seanova loď, *Modrý Nautilus*.

„Je ve vodě?“ zeptala se Mia, mžourajíc na palubu.

„Vypadá to, že jo.“ Kieran viděl, jak se na stěžni třepotá modro-bílá vlajka. Jasný vzkaz. *Potápěč pod vodou*.

Kieran se rozhlížel po lesklém neoprenu nebo hlavě pohupující se mezi vlnami, ale hladina zůstala neporušená. Vlastně ani nečekal, že ho uvidí. U dna

ležel vrak ztroskotaného parníku *Mary Minerva*, takže bylo pravděpodobné, že tam Sean zůstane poměrně dlouho.

Na skalnatém výběžku se tyčil pomník postavený na počest čtyřiapadesáti členů posádky a pasažérů, kteří tady před téměř sto lety utonuli, a vyhlížel na místo, kde se loď potopila. Říkalo se o něm, že je vidět z vody i z pevniny za každého počasí. Což není pravda, neubráníl se Kieran hořké myšlenky, pokaždé když ho viděl. Ne za každého. Ale lidem se ta představa zjevně líbila. A památník znamenal větší uznání, než jakého se kdy dostalo většině vraků. Tasmánské vody jsou notoricky známé tím, že se v nich potopilo přes tisíc lodí. Jejich rezivějící vraky se pomalu rozkládají a mění vody kolem ostrova v podzemní hřbitov.

„Obchody jdou dobře, dík,“ odpovídal zrovna Sean hlasitěji, aby byl přes hluk v Písečném příboji slyšet. „Měl jsem rušný léto, což pomohlo. Ale jsem rád, že už je po sezoně.“

„Konečně čas na zábavu, co?“ přikývl Kieran.

„Přesně,“ usmál se Sean. „První výpravu mám za pár tejdnu. Přiletí z Norska.“

„A seš na ně připravenej?“

„Skoro.“

Kieran si pamatoval, že tahle část roku je vždycky náročná. Na tom se jistě nic nezměnilo. Sean strávil celé léto tím, že vozil turisty rybařit a šnorchlovat do nezádných mělkých vod a vydělával peníze, dokud byly k mání. Ale s nástupem podzimu, kdy z moře zmizela mračna řas, která ho v létě zahalovala, začínali přilétat zkušené potápěči z celého světa, aby využili těch pár

krátkých měsíců, během nichž je viditelnost pod vodou nejlepší, a Sean se mohl věnovat tomu, co dělal nejraději. Hlubkovým ponorům.

Vrak lodi *Mary Minerva* byl jedním z mála přístupných vraků ve státě, ovšem jen pro potápěče, kteří vědí, co dělají. A potápěči, kteří vědí, co dělají, si jen neradi nechávají kazit zážitek nevhodnými podmínkami, takže taková příležitost netrvá věčně. V červenci bude zimní moře tak zrádné, že potopit se až k vraku už nepůjde a *Mary Minerva* zůstane ponořena v osamění po celý další rok.

„Ale měl jsem v plánu být s přípravama už o něco dál,“ říkal právě Sean. „Ti Norové se chtějí ponořit do kotelny, ale nevím nevím, jestli to letos půjde. Nějak nemám z té severní stěny dobrej pocit. Vážně to tam budu muset ještě pořádně zkontrolovat, ale vypadá to, že moje pořádná potápěčská svítilna mi snad někde spadla přes palubu.“

„Půjčil jsem ji holkám,“ ozval se Ash, aniž zvedl oči od telefonu.

„Moji žlutou svítilnu? Tu vodotěsnou?“

„No jo, promiň, myslel jsem, že jsem ti to říkal.“

Sean zamrkal. „Tu už hledám celý tejdny, člověče. Vážně jsem se už chystal koupit si novou.“

Když Ash viděl Seanův výraz, zasmál se. „Ale no tak, nebuď takovej. Myslel jsem, že jsem ti o tom říkal. Potřebovaly ji. Měly jenom takovou malou baterku, co byla na nic.“

„Je dost drahá.“ Sean se stále tvářil pořádně uraženě. „A na souši se nemá nechat svítit moc dlouho, jinak se může přehřát žárovka. Hej, Liv,“ zeptal se, když Olivia

přinesla tác s dalšími drinky, „už tu moji baterku nepotřebujete? Tu žlutou?“

„Počkej, tamtu? Ne, myslím, že už ne.“ Postavila před každého jeho pití a strčila si prázdný tác do podpaží. „Ale já ji nepoužívala. Chtěla ji Bronte.“

Sean se zamračil. „Na co?“

Olivia zaváhala. Bronte uklízela sklenice za barem. Neslyšela je. „Měla dojem, že vzadu za domem v noci párkrát něco zaslechla.“

„Vážně?“ Mia zvedla obočí. „Kde? Tam, jak se jde na pláž?“

„Jo,“ přikývla Olivia. „Když vám vaše spolubydlící tvrdí něco takového, berete to samozřejmě vážně, ale...“ Opřela se o stůl a nepřítomně si přejela palcem po řetízku kolem krku. „Prostě neříkám, že něco slyšet nemohla, ale já tam žiju už dva roky a nikdy jsem neměla jedinej problém,“ pokračovala a podívala se na Ashe. „Ani tys odtamtud nikdy nic neslyšel, když jsi zůstal přes noc, ne?“

Ash zavrtěl hlavou. „Šel jsem se tam pro jistotu i podívat, když tu máme všechny ty turisty, ale nic zvláštního jsem neviděl. Kůlna je sice pořád odemčená, ale nic z ní nezmezelo. Nejspíš to byl nějaký pes nebo tak něco.“

Mia se zamračila. „Stejně to zní trochu děsivě.“

„Já vím,“ souhlasila Olivia. „Chvilí jsem se i docela bála. Ale je fakt, že okno z jejího pokoje má výhled na moře, a víte, co dovede vítr a vlny. Zvláště když s nima člověk nevyrostl.“

Nato všichni přikývli.

„No nic,“ pokrčila rameny Olivia a obrátila se k Seanovi. „Pár týdnů už se o tom nezmínila, tak myslím,

že...“ odmlčela se a otočila se k Bronte, která právě procházela kolem. „Bronte, tu žlutou baterku už nepotřebuješ, že ne?“

„Cože?“ Bronte se zastavila, a když viděla, že ji všichni pozorují, zatvářila se trochu nejistě. „Ne, nepotřebuju.“

„Určitě?“ zeptal se Sean. „Protože jestli tě trápí nějaký divný zvuky z pláže, tak mám ještě jinou, kterou by sis mohla...“

„Ne, to je dobrý. Ale díky.“

„Přišlaš na to, co ten zvuk vydávalo?“ zeptala se překvapeně Olivia.

„Já...“ Bronte se zastavila pohledem u Kierana, dost dlouho na to, aby zahlédl výraz v jejích očích. Rozhodně vypadala nesvá. Možná zahlédl i náznak soucitu? Ani to by nebylo neslýchané. Vtom se z kuchyně ozvalo řinčení pánve o zem, Bronte zamrkala a podívala se zase na Olivii. „Nevím, určitě jsem se neměla čeho bát. Nejspíš jsem se jenom nechala zbytečně vyplašit.“

S tím se otočila a zamířila zpátky do kuchyně. Kieran zahlédl, jak se Liam naklání z výdejního okénka. Když Bronte došla k němu, něco zabručel a oba se na něj otočili.

Já to vidím tak, že když někoho zabiješ, zasloužíš si všechny sračky, který se na tebe sesypou.

Kieran si Liamova slova, která k němu doputovala z kuchyně, přesně pamatoval.

Potom co je Liam vyřkl, následovalo ticho, přerušované jen vzteklým hučením větráku. Kieran se v tu chvíli pokusil odejít. *Vrať se ke stolu*, říkal si. *Vrať se za Miou a Ashem. Tohle nepotřebuješ slyšet.* A přesto tam zůstal, neviděný.

„Počkej. Ten chlap s dítětem?“ vyhrkla nakonec Bronte. „Ten že někoho zabil?“

Aspoň to zní pochybovačně, napadlo Kierana. Zbytečně, ale přece.

„Jo.“ Liam zněl našťvaně. „Zabil dokonce dva lidi. A jeden z nich byl můj táta.“

„Do hajzlu. Vážně?“ vydechla Bronte omráčeně. „Bože můj. Co se stalo? Vlastně ne, promiň, nemusíš nic...“

„To je dobrý. Teda jasně že to není dobrý. Ale bude to už dvanáct let.“

„Strašně mě to mrzí, Liame,“ řekla Bronte. Znělo to, jako by to myslela upřímně. „Jen mě to překvapilo. Vypadá tak... normálně. Ví o tom jeho partnerka?“

„No jasně že ví. Chodila tady do školy, když se to stalo. Ten den, kdy přišla bouře.“

Kieran z Bronteina mlčení poznal, že je zmatená.

„To je jedno,“ pokračoval Liam. „Prostě přišla hrozná bouře, nejhorší za posledních osmdesát let nebo tak nějak. Pamatuje si to každý, kdo tu byl. A všichni vědí, co udělal. Mohl by ti to říct úplně kdokoli.“

„A co tvůj strejda?“

„Sean?“ nechápal Liam. „Co s ním?“

„Já myslela, že Olivia říkala, že se tady s nima Sean se všema sejde na skleničku, takže...“

„Aha, jasně,“ zasmál se hořce Liam. „Oni jsou všichni kamarádi.“

„Ale...“ Bronte byla pořád zmatená. „Byli Sean a tvůj táta bratři, nebo jenom nevlastní bratři, nebo...“

„Jo, můj táta byl Seanův starší brácha.“ Kieran úplně viděl, jak nad tím Liam kroučí hlavou. „Jenže Sean mu, já nevím, snad *odpustil*, nebo co.“

„Ty vole.“

„Že jo.“

„Takže to ví úplně každé?“ divila se Bronte.

„Většina.“

„Ale přece...“ Následovala dlouhá odmlka. „Proč teda všichni dělají jakoby nic?“

„Ze stejného důvodu, proč s ním Sean pořád kamarádí, řekl bych. Lidi ho litují. Ne že by měli,“ odfrkl si Liam příkře. „Ale litují. Protože ten druhý, koho se tomu kreténovi podařilo zabít, byl jeho vlastní bratr.“

KAPITOLA 4

Jestli v Evelyn Bay už předtím panovalo ticho, pak v době, kdy Kieran, Mia a Sean vyšli z baru na noční vzduch, bylo všude už zcela pusto. Zůstali až do zavíračky. Bronte vedle nich systematicky utírala stoly, od nichž jeden po druhém odcházeli další hosté.

V jedenáct hodin večer, na vteřinu přesně, si vedoucí otřel dlaně o zástěru, rozsvítil ostré stropní zářivky a vypnul hudbu. Pak vyšel z kuchyně, luskl dlouhými prsty směrem ke skladu a zavolal něco do výdejního okénka. V odpověď se za ním vynořil zamračený Liam s kbelíkem a mopem v ruce. S hlavou skloněnou se nepřírozně nahrbil a jal se vytírat podlahu.

Kieranovi chvílku trvalo, než si uvědomil, že mu Liam záměrně cáká špinavou vodu k nohám, zatímco čekal u kasy na zaplacení. To gesto mu připadalo tak zvláště bezmocné, že mu ho bylo najednou vážně líto. Ani se neobtěžoval nohama uhnout, jednoduše čekal, až se mu okolo podrážek bot neškodně rozlije mýdlová voda. Bože, aspoň tohle mu může dopřát, jestli to tak zoufale potřebuje.

Sean to celé pozoroval a těkal šedýma očima z Kierana na Liama a zase zpátky. Pak vstal, došel k synovci, položil mu ruku na záda a řekl mu něco tichým, uklidňujícím hlasem. Ale Liam dál cákal vodu na zem, dokud Sean mop nechytil a nezastavil ho. Byl sice menší a drobnější než jeho urostlý synovec, v tu chvíli však

Liam vypadal jako dítě. Sean se k němu naklonil a tímž uklidňujícím hlasem mu zašeptal něco dalšího. Liam konečně přikývl, Sean se narovnal a jemně ho poplácal po ramenou.

„Hodnej kluk.“

Pak mop pustil a Liam pokračoval v práci. Kieran koutkem oka zahlédl, jak se na ně Bronte s hadrem visícím v nehybné v ruce dívá.

Mia se u dveří zastavila, aby objala Olivii na rozloučenou.

„Máme tě doprovodit?“ nabídla jí Mia. „Půjdeme přímo kolem tvého domu.“

„To je dobrý, poslední dobou o sobotách většinou spím u mámy,“ odmítla Olivia. „V neděli ráno chodíme společně na jógu. Mám dojem, že jinak se jí víkendy trochu vlečou. Ale každopádně díky,“ pokračovala a odhrnula si z čela pramen vlasů, „Ash tady na mě počká a k mamce mě hodí. Ale co kdybychom se domluvili ještě na jindy? Na nějakou večer, co nebudu pracovat.“

„Určitě,“ souhlasila Mia, načež zamávala dětskými kloboučky na Bronte, která se právě mračila na pokladnu. „Nashle. A díky za tohle.“

„Cože?“ Bronte roztržitě zvedla oči. „Aha, to nemáte zač.“ Jakmile odtrhla oči od Mii a Kierana a zadívala se zase na kasu, úsměv ji opustil a zamračila se ještě o trochu víc.

Ve srovnání s jasnou září rozlévajících se uvnitř Písečného příboje působila ulice venku dost temně. Jediné, co na ni tu a tam vrhalo slabou oranžovou zář, byly po- uliční lampy. Kieran, Sean a Mia se vydali spícím městem.

Kieran slyšel šumění příboje a za pár minut už domy s obchody prořídly natolik, že se jim znovu otevřel výhled na moře. Minuli benzinovou pumpu a malou policejní stanicí z červených cihel a pak už Kieran uviděl světlo přístavních bezpečnostních reflektorů, které rozstínalo noc.

„Takže, otravoval tě Liam nějak?“ zeptal se Sean. „Nebo se jeho pomsta omezila na kýbl s vodou?“

Kieran zavrtěl hlavou. „Nemluvili jsme spolu.“ To byla pravda. Cítil, jako ho ve tmě Mia chytila za ruku.

„Chtěl jsem ho varovat, že tam budeš, ale zdržel jsem se u vraku,“ povzdechl si Sean. „Sakra, možná jsem měl varovat i tebe.“

„Na tom nesejde. Kdybych na něj nenarazil tam, potkal bych ho někde jinde.“ Teď už byl přístav blízko. V záři reflektorů se nehybné lodě bíle leskly. „Pracuje Liam v Písečném příboji na plnej úvazek?“

„Ne, jen si občas vezme nějakou směnu přes léto. Zbytek času mi pomáhá na lodi.“

„To je dobře.“

„No jo, znáš to. Když skončil školu, neměl se moc kam vrtnout.“ Sean se zastavil před plážovým domkem, obloženým světle hnědým dřevem. „Jsem doma.“

V oknech byla tma, ale jakmile Sean otevřel branku, rozsvítilo se světlo ovládané pohybovým čidlem, které odhalilo trochu propadlou verandu a bezchybně udržovanou zahradu na dvorku. Na plotě visela cedule inzertující jméno a webové stránky Ashovy zahradnické a krajinářské firmy.

„Poslyš,“ zarazil se ještě Sean s jednou rukou na brance. „To s Liamem mě mrzí. Promluví s ním.“